

Fíu Sönglög. Fi Sange

með íslenskum og dönskum texta.

Samið hefur

med islandsk og dansk Text,

komponerede af

Bjarni Þorsteinsson, **Pastor B. Thorstensson**

prestur í Siglufirði.

Siglufjord. Island.

Innihald:

1. Draumalandið.
2. Vor og haust.
3. Taktu sorg mína.
4. Systkinin.
5. Kirkjuhvoll.
6. Í djúpið mig langar.
7. Gissur ríður góðum fáki.
8. Hann hraustur var.
9. Agnar Stefán Klemensson.
10. Sólsetursljóð, (dúett).

Indhold:

1. Drømmenes Land.
2. Vaar og Høst.
3. Tag min Sorg.
4. De to Søskende.
5. Kirkehøj.
6. Mod Dybet jeg længes.
7. Listen lykkes, — god er Hesten.
8. Han var saa stærk som Døden.
9. Agnar Stephan Klemensson.
10. Solsætssang, (Duet).

Kaupmannahöfn.

Kostnaðarmaður: Sigurður Kristjánsson.

Prentað hjá Wilhelm Hansen.

Kirkjuhvoll.
(Guðm. Guðmundsson.)

Kirkehøj.
(Oversat af Ol. Hansen.)

Un poco lento.

5. *mf* *dim.*

1. Hún am-ma mín það sagð-i mjer: „Um sól - ar - lags bil á
1. Hun sag-de til mig, Bed-ste-mor: „Gaa, Dreng, al - drig did, - til

sunn-u - dög - um gakk þú ei Kirkj - u - hvols til; - þú
Kir - ke - høj, - en Søn - dug ved Sol - ned - gangs - tid; - du

mátt ei trufl - a apt-an söng — álf - ann - a þar, - þeir
vil for-styr - re Al-fer - nes — Kvælds - mes - se - sang; der

eig - a kirkju' í hvoln - um, og barn er - jeg var í
ne - de staar en Kir - ke; som Barn man - gen Gang jeg

hvoln-um kvað við sam-hljóm - ur klukkann-a á kvöld - in.
hør - te Klok - ker ki - me i Sam-klang ud i Kvæl - den.

1-8. 9.

dim.

2. Hún trúði þessu, hún amma mín; - jeg efaði' ei það,
að allt það væri rjett, er hún sagði' um þann stað;
jeg leit því jafnan hvolsins með lotningu til,
jeg ljek mjer ei þar nærri um sólarlags bil;
jeg þóttist heyra samhljóminn klukkanna á kvöldin.

2. Hun troede paa det, Bedstemor, og at det var saa,
som Bedstemor sagde, jeg tvivled ej paa;
jeg saa tit til den Hej, saa med Ærefrygt did,
jeg legede der aldrig ved Solnedgangstid.
Det var som kimed Klokker i Samklung ud i Kvælden.

3. En forvitnin með aldrinum þó óx svo mjer hjá
og einhver kynleg löngun og brennandi þrá; –
á sumarkvöldi björtu um sólarlags bil
á sunnudegi Kirkjuhvols jeg reikaði til.
–Í hvolnum glymur samhljómur klukkanna á kvöldin.
4. Og er jeg þar hjá hvolnum stóð við hamranna göng,
jeg heyra þóttist kynlegan, ómfagran söng.
Og yfir öllum hvolnum og hömrúnum þar
þá helgiblær og dularró svo undarleg var.
–Í hvolnum glymur samhljómur klukkanna á kvöldin.
5. Jeg stóð sem elding lostinn þar, jeg starði hvolinn á,
þar stóðu dyrnar opnar; í björgin jeg sá:
þar glöptu ljósin sjónir með geislanna blik, –
jeg guðshús sá þar opið; – það kom á mig hik:
–Jeg þóttist heyra samhljóminn klukkanna á kvöldi.
6. Og dýrðleg var hún, kirkjan sú, – á sveimi jeg sá
þar svifa álfa ljósklædda 'um gólf til og frá,
og öldung sá jeg standa þar altarið við. –
En allt í þoku 'eg sá það; – jeg heyrði sífellt kliš
af þung-glymjandi samhljómi klukkanna á kvöldi.
7. Og konu sá jeg hvítklædda við kirkjunnar dyr, –
– þá kaldur greip mig hrollur, er þekkti jeg ei fyr;
hún varir að eins bærði, og benti mjer frá
með björtum gullin - sprota, – og ljómi skein af brá,
og alltaf kvað við samhljómur klukkanna á kvöldi.
8. En óttablandna lotningu mjer innra fann jeg hjá,
og eins og leiðslu - fanginn gekk jeg Kirkjuhvol frá.
Mjer fannst jeg brotist hafa í helgidóm inn; –
mjer hvellur kvað í eyrum með töfrahljóm sinn
hinn undarlegi samhljómur klukkanna á kvöldi.
9. Er aptanblikid sveipar fjöll um sólarlags bil,
á sunnudögum gakk þú ei Kirkjuhvols till
þú verður aldrei samur og áður; alla stund
í eyrum þjer mun gjalla fram að síðasta blund
hinn undarlegi samhljómur klukkanna á kvöldin.
3. Men Tiden gik, og mer og mer jeg nysgjerrig blev,
en underlig Forlængsel mod Højen mig drev.
Jeg kunde det ej modstaa; ved Solnedgangstid
en sommerklar Aften en Søndag gik jeg did.
–Fra Højen kimer Klokker i Samklang ud i Kvælden.
4. Og da jeg stod ved Højen og den fjældmørke Gang,
da hørte jeg en underlig, dragende Sang;
og over hele Højen og Fjældene der
en Aundero da heiled og et Helligdomsskjær.
–Fra Højen kimer Klokker i Samklang ud i Kvælden.
5. Ved Højen stod jeg stir og bleg og stirred derpaa,
og Dørene var aabne; – det indre jeg saa, –
Da dansed for mit Øje et blændende Skin,
et Gudshus saa jeg aubent; blev raadvild i Sind.
–Det var som kimer Klokker i Samklang ud i Kvælden.
6. Og straalende var Kirken der, jeg saa paa dens Pragt,
paa svævende Alfer, deres lyslette Dragt;
en grønhærdet Olding jeg ved Alteret saa,
men alting laa i Taage, og tungt jeg hørte slaa
de kimerne Klokker i Samklang ud i Kvælden.
7. Jeg saa en hvidklædt Kvinde staa ved Gudshusets Dør,
–da greb der mig en Gysen saa kold som aldrig før;
hun Læberne bevægede og vinkede et: Stands!
alt med sin lyse Guldstar, – fra Øjet gik der Glans,
og stadig kimer Klokker i Samklang ud i Kvælden.
8. Men Frygt der nu til Ærefrygt i Sjælen gjød sig ind
og bort jeg gik fra Kirkehøj med hjærgtaget Sind.
En Helligdom var krænket og haardt jeg fortrød,
og klagende mig fulgte og lokkende lød
den underlige Klokkernes Samklang ud i Kvælden.
9. Naar Fjældet staaer i Aftenglans, gaa – vogt dig! – ej did
– til Kirkehøj – en Søndag ved Solnedgangstid.
Du finder aldrig mere dig selv, men allen Stund
vil klinge for dit Øre til Befrielsens Blund
den underlige Klokkernes Samklang ud i Kvælden.